

3. LUKU

KOSTON PÄIVÄN VÄLTÄMÄTTÖMYYS JA OIKEUS

Tämän suvun aikana, esikuva ja vastakuva — Suuri hädän aika oikeudenmukainen seuraus edellä tapahtuneista syistä — ”Kristikunnan” edesvastuu ja suhde siihen — Yhteiskunnalliset valtiat, uskonnolliset johtajat, sivistyneiden maiden kansanjoukkojen eri luokat — Pakanakansojen yhteys kristikunnan ja hädän kanssa — Jumalan tuomio — ”Minun on kosto, minä olen kostava, sanoo herra”

”Totisesti minä sanon teille: tämä kaikki on tuleva tämän sukupolven päälle.” — Matt. 23:34-36; Luuk. 11:50,51

NIISTÄ, jotka eivät ole tottuneet arvostelemaan periaatteita tarkan siveysfilosofian kannalta, näyttäneet omituiselta, että ihmiskunnan yksi miespolvi saisi kärsiä rangaistuksen useimpien edellisten sukupolvien kasaantuneista rikoksista. Mutta kun Jumala, joka ei voi erehtyä, on määrännyt sellaisen tuomion, niin tulisi meidän odottaa, että vakava miettiminen ilmaisisi hänen lausuntonsa oikeuden. Edellä mainituilla sanoilla Herra selitti, että niin oli tapahtuva sille lihallisen Israelin sukupolvelle, jolle hän puhui esikuvallisen juutalaiskauden lopussa. Siltä tuli vaadittavaksi kaikki se vanhurskas veri, joka on vuodatettu maan päällä vanhurskaan Aabelin verestä Sakariaan vereen saakka, joka tapettiin temppelin ja alttarin välillä. — Matt. 23:35

Tämä oli kauhea ennustus, mutta se lausuttiin kuuroille korville ja uskottomille sydämille. Kumminkin se täyttyi kirjaimellisesti noin 37 vuotta myöhemmin, kun sisäinen taistelu ja vihollisarmeijat panivat täytäntöön hirvittävän koston. Me luemme, että juutalaiset olivat tähän aikaan kateudesta jakaantuneina moneen puolueeseen, jotka kävivät sotaa keskenään, ja että keskinäinen epäluulo saavutti korkeimman huippunsa. Ystävät tulivat vieraksi toisilleen, perhesiteet katkesivat, ja jokainen epäili veljeään. Ryöstö, petos ja murha olivat vallalla, eikä yhdenkään ihmisen elämä ollut varma. Ei edes temppelikään ollut varma paikka. Ylimmäinen pappi tapettiin toimittaessaan julkista virkaansa. Kesarean verilöylyn johdosta joutuivat he epätoivoon, ja kun he luulivat olevansa kaikkialla määrättyjä teurastettaviksi, yhdistyi koko kansa kapinaan. Juuda kapinoi siten avonaisesti Roomaa vastaan ja uhmaili koko sivistynyttä maailmaa.

Vespasianus ja Tiitus lähetettiin rankaisemaan heitä, ja kauhea oli heidän menettelynsä. Kaupunki toisensa perästä lakaistiin pois, kunnes Tiitus lopulta piiritti Jerusalemin. Keväällä vuonna 70 hän ympäröi kaupungin, kun sen olivat ahdinkoon saakka täyttäneet joukot, jotka olivat tulleet pääsiäisjuhlaan Jerusalemiin. Ennen pitkää joutuivat piiritetyt asukkaat nälän, vihollisen miekan ja keskinäisen sodan uhreiksi. Kun jonkun onnistui päästä pois kaupungista, vangitsivat roomalaiset hänet ja ristiinnaulitsivat, ja niin kauhea oli nälänhätä, että vanhemmat tappoivat omia lapsiaan ja söivät niitä. Josefus mainitsee hukkuneiden luvun olleen yli miljoonan, ja kaupunki ja temppeli hajotettiin maan tasalle.

Niin täyttyi ennustus kapinallisesta lihallisesta Israelista sen aikakauden lopussa, jonka aikana he olivat nauttineet erityistä etua Jumalan valittuna kansana. Ja ennustuksen syvemmän merkityksen mukaan kohtaa evankeliumikauden lopussa tämän hädän vastakuva nimellistä hengellistä Israelia, joka laajemmassa merkityksessä on kristikunta. Tulee ”ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä asti kuin ihmisiä on ollut olemassa,” ja sen

tähden se tulee myös eräässä merkityksessä kauheammaksi kuin se hätä, joka kohtasi Juudaa ja Jerusalemiä. Voimme tuskin kuvitella itsellemme kauheampaa hätää kuin se oli, paitsi siinä merkityksessä, että se on yleisempi, laajemmalle ulottuva sekä hävittävämpi, niin kuin nykyiset sota-aseet selvästi antavat meidän ymmärtää. Sen sijaan, että se olisi rajoitettu yhteen kansaan tai maakuntaan, se kohtaa koko maailmaa, erittäinkin sivistynyttä maailmaa, nimikristikuntaa, Babylonia.

Voimme sen tähden pitää sen vihan vitsauksia, joka kohtasi lihallista Israelia, esikuvi-
na vielä suuremmasta suuttumuksesta ja vihasta, joka tämän aikakauden lopussa kohtaa kristikuntaa. Se, joka kiireessä on taipuvainen pitämään tätä Kaikkivaltiaan menettelytapa-
paa tätä sukupolvea kohtaan vääränä, ei ole käsittänyt koston täydellistä lakia, joka varmasti, vaikkakin usein hiljaa, johtaa lopputulokseensa, joka ei ole vältettävissä. Sen oikeus ja välttämättömyys, niin, sen viisauskin on ilmeinen kaikille ajatteleville ja nöyri-
lle, jotka sen sijaan, että syyttäisivät Jumalaa vääryydestä, sovittavat hänen sanansa opetuksen sydämiinsä.

Suuri hätä on oikeudenmukainen seuraus sitä ennen tapahtuneista syistä

Me elämme nykyisin ajassa, jolla on käytettävänä aikakausien kokemuksen korkein saavutus, ja tämän pitäisi suuressa määrin koitua maailman eduksi, ja se koituu-
kin muutamissa suhteissa, erittäinkin sen maailman osan eduksi, joka välittömästi tai välilli-
sesti on ollut Jumalan totuuden valon suosima, nim. kristikunnan, Babylonin. Sen vastuu
tämän edun hoitamisesta on sen tähden hyvin suuri. Jumala ei tee ihmisiä vastuunalaisik-
si ainoastaan siitä, mitä he tietävät, vaan myös siitä, mitä he saattaisivat tietää, jos he
tahtoisivat avata sydämensä sille opetukselle ja niille opeille, joita heidän oma ja toisten
kokemus on tarkoitettu antamaan. Ja jolleivät ihmiset ota varteen näitä opetuksia tai jos
he halveksien työntävät ne luotaan, niin täytyy heidän kärsiä seuraukset siitä.

Kristikunnalla on edessään koko menneiden aikojen historia avoimena kirjana ja
samaten Jumalan henkeyttämä ilmestys. Ja mitä opetuksia ne sisältävätkään! — kokemuk-
sen, viisauden, tiedon, palkinnon ja varoittavan esimerkin opetuksia. Ottamalla huo-
mioon edellisten sukupolvien kokemukset eri suuntiin on maailma edistynyt melkoisesti
aineellisessa suhteessa. Monet nykyajan sivistyksen mukavuuksista perustuvat suureksi
osaksi kuolleen suvun havaintoihin. Kirjapainotaito on tuonut opetukset siitä jokaisen
ihmisen saataville. Jo yksistään tässä ainoassa kohdassa on nykyisellä sukupolvella kaikin
tavoin paljon etusijaa: se omistaa, paitsi omaa tietoansa, koko menneiden aikojen kootun
kokemuksen ja tiedon. Mutta ne suuret siveelliset opetukset, jotka ihmisten olisi myös
pitänyt oppia, on ylimalkaan jätetty huomioon ottamatta, vieläpä silloinkin, kun yleinen
huomio on ollut pakotettu kääntymään niihin. Historia on täynnä sellaisia opetuksia
ajatteleville mielille, jotka etsivät vanhurskautta, ja meidän aikamme ihmisillä on sellaisia
opetuksia enemmän kuin millään edellisellä sukupolvella. Ajasta toiseen ovat ajattelevat
ihmiset kiinnittäneet huomionsa siihen. Niinpä on professori Fisher valtakuntien synnys-
tä, kehityksestä ja lankeemuksesta antamansa kuvauksen esipuheessa sattuvasti sanonut:
”Että inhimillisten tapahtumain seuraukseen nähden on vallassa hallitseva laki, sen
vahvistavat huomioon otetut asianhaarat. Asiat eivät tapahdu riippumatta edellisistä

asianhaaroista, vaan muodostavat luonnollisen tuloksen menneistä ajoista. Aikaisemmat tapahtumat ovat ennen todistaneet tämän.”

Tämä on hyvin totta. Lakia syystä ja seurauksesta ei ole missään esitetty selvemmin kuin historian lehdillä. Tämän lain mukaan, joka on Jumalan laki, täytyy kylvetyn viljan välttämättömästi itää ja kantaa hedelmää, ja leikkuu on sen tähden kerran välttämätön. Raamatuntutkielmien II osassa olemme jo osoittaneet, että evankeliumikauden elonkorjuu on jo tullut, että se alkoi vuonna 1874, jolloin elonkorjuun Herran läsnäolon aika oli tullut, ja että nyt, kun suuri elonkorjuu on jatkunut aina siitä saakka, lähestymme nopeasti elonkorjuun loppua, jolloin akanat poltetaan ja ”maan viinipuun” kypsät tertut (väärän viinipuun, Babylonin, kypsät hedelmät) täytyy koota ja polkea. — Ilm. 14:18-20

Kristikunnan edesvastuu ja sen asenne siihen

Babylonilla, kristikunnalla on ollut pitkä valta- ja koetusaika ja monta tilaisuutta sekä oppia vanhurskautta että käytännössä toteuttaa sitä, ja se on saanut monta varoitusta tulevasta tuomiosta. Koko evankeliumikauden aikana on Jumalan pyhiä, uskollisia, uhrautuvaisia, Kristuksen kaltaisia miehiä ja naisia, ”maan suolaa,” ollut sen keskuudessa. Se on kuullut pelastuksen sanoman heidän huuliltaan, nähnyt totuuden ja vanhurskauden periaatteet toteutuneina heidän elämässään ja kuullut heidän puhuvan vanhurskaudesta ja tulevasta tuomiosta. Mutta se on halveksinut näitä Jumalan eläviä kirjeitä. Eikä siinä kylliksi, vaan sen nk. kristityt kansat ovat voitonhimossaan häväisseet kristityn nimen pakanain keskuudessa sen kautta, että ovat seuranneet lähetyssaarnaajain jäljissä inhottavine rommikauppoineen ja muine ”sivistyksen” paheineen. Ja sen vallan kautta on totinen, vielä kehittymätön taivaan valtakunta, johon kuuluvat ainoastaan ne pyhät, joiden nimet ovat kirjoitetut taivaassa, kärsineet väkivaltaa. Niitä se on vihannut ja vainonnut aina kuolemaan saakka, niin että he tuhansittain vuosisatojen aikana ovat vahvistaneet todistuksensa verensä sinetillä, ja näin on tehty sen käskystä. Mestarinsa tavoin tulivat he vihatuiksi syyttä, vanhurskauden tähden hylättiin heidät maan hylkyinä, ja heidän valonsa sammutettiin uudelleen ja uudelleen, jotta pimeys, jota pidettiin parempana, saisi tilaisuuden hallita ja harjoittaa vääryyttä. Oi, kuinka synkkä onkaan nimikristikunnan historia! Äiti on juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä, ja sen tyttäret ovat vielä sokeita ja valmiita vainoamaan ja mestaamaan (Ilm. 20:4), vaikkakin hienommalla tavalla, kaikki, jotka ovat uskollisia Jumalalle ja hänen totuudelleen ja jotka uskaltavat, vaikkapa ystävällisestikin, selvästi esittää Herran sanaa, joka nuhtelee niitä.

Kristikunnan yhteiskunnallisia voimia on usein varoitettu, kun vallat ja valtakunnat yhä uudelleen ovat luhistuneet oman turmeluksensa painon alla. Ja vielä tänä päivänä voisivat nämä vallat, jos ne tahtoisivat, kuunnella Jumalan henkeyttämän profeetan varoitusta, joka sanoo:

”Nyt, te kuninkaat, siis ymmärtäkää, ja te maan tuomarit, antakaa itseänne kurittaa. Palvelkaa Herraa pelolla ja iloitkaa vavistuksella. Antakaa suuta Pojalle, ettei hän vihastuisi, ettekä hukkuisi tiellä; sillä hänen vihansa syttyy pian ... Miksi pakanat pauhaavat, ja kansat turhia aikovat? Maan kuninkaat nousevat (vastarintaan) ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa vastaan (sanoen): Katkaiskaamme heidän

siteensä ja heittäkäämme päältäämme heidän köytensä.” Mutta heidän vastarintansa ei ole minkään arvoista, sillä: ”Joka taivaassa asuu, nauraa heitä; Herra pilkkaa heitä. Sitten (kun he itsepäisesti kieltäytyvät ottamasta huomioon hänen varoitustaan) hän puhuu heille vihassansa ja kiivaudessaan peljättää heitä.” — Ps. 2:10-12,1-5

Taas, niin kuin hänen pyhän lakinsa yksinkertainen ja nyt laajalti tunnettu periaate esittää: ”Jumala seisoo Jumalan seurakunnassa (mahtavain keskuudessa), hän on tuomarina jumalien (hallitsijain) keskellä (sanoen): Kuinka kauan te tuomitsette väärin ja pidätte jumalattomien puolta? Hankkikaa oikeus halvalle ja orvolle ja julistakaa sorretut ja vaivaiset oikeiksi (osoittakaa niille oikeutta). Pelastakaa halpa ja köyhä ja päästäkää hänet jumalattomien käsistä.” (Ps. 82:1-4) Siitä, että tämä neuvo on tärkeä ja hyvin sattuva sekä että se asianhaarain vaikutuksesta tunkeutuu vallanpitäjien huomioon, on sanomalehdistö alituisena todistuksena. Ja ajattelevat ihmiset, jotka näkevät vaaran siinä, että tämä neuvo yleisesti jätetään huomioon ottamatta, kohottavat lukuisia varoitushuutoja. Myös maailman ihmiset, jotka tarkastavat tulevaisuutta ainoastaan hyödyn kannalta, käsittävät profeetan neuvon seuraamisen välttämättömyyden. Saksan keisarivainaja Wilhelm I huomasi sen, mikä käy selville seuraavasta ”Observatore Romano” lehden Berliinin kirjeenvaihtajan lausunnosta (vuodelta 1880):

”Kun keisari Wilhelm sai tiedon viimeisestä kauheasta murhayrityksestä Venäjän tsaaria vastaan, tuli hän hyvin vakavaksi, ja muutaman minuutin hiljaisuuden vallittua hän sanoi surullisella äänellä, mutta jonkunlaisella pontevuudella: Jos emme muuta hallitustapaamme, jos emme ajattele vakavasti antaa nuorisolle tervettä kasvatusta, jos emme anna uskonnolle ensimmäistä sijaa, ja jos me koetamme hallita ainoastaan satunnaisilla keinoilla päivästä päivään, niin meidän valtaistuimemme tuhotaan, ja yhteiskunta joutuu mitä kauheimpien tapahtumien uhriksi. Meillä ei ole enää aikaa kadotettavana, ja on suuri onnettomuus, jolleivät kaikki hallitukset voi yhdistyä tuohon yleishyödylliseen työhön, taisteluun pahaa vastaan.”

Kirjassa nimeltä Uudistus eli vallankumous, joka on julkaistu Saksassa, syyttää sen tekijä, herra von Massow, joka ei ole sosialisti eikä radikaali, vaan vanhoillinen mies ja Työntekijäin siirtolain keskusvaliokunnan puheenjohtaja, maanmiehiään ”trustipolitiikka”, sanoen heidän sulkevan silmänsä vaaralta ja siten jäljittelevän linnun tapaa kätkeä päänsä sanaan uskoen siten pelastuvansa. Hän kirjoittaa:

”Me voimme syrjäyttää tosiseikat, mutta me emme voi muuttaa niitä. Ei ole epäilystäkään siitä, että seisomme vallankumouksen partaalla. Kaikkien, joilla on silmät nähdäkseen ja korvat kuullakseen, täytyy myöntää se. Ainoastaan sellainen yhteiskunta, joka on vaipunut itsekkyyteen, itsetyytyväisyyteen ja nautintojen hakemiseen, voi kieltää sen. Ainoastaan sellainen yhteiskunta voi jatkaa tanssimista tulivuoren päällä, voi kieltäytyä näkemästä *mene tekeliä* ja jatkaa luottamustaan pistimiin.

”Suurimmalla osalla sivistyneitä luokkia ei ole aavistustakaan siitä hirvittävästä vihasta, joka hehkuu kansan laajemmissa riveissä. Sosialidemokraattista puoluetta pidetään valtiollisena puolueena muiden tavoin; mutta tämä puolue ei välitä ollenkaan valtiollisista oikeuksista, hallinnollisista uudistuksista tai uusista laeista. Tämä puolue perustuu alempien luokkien toivomukseen saada nauttia elämästä, haluan saada elää huveissa, joista niillä, joilla ei koskaan ole ollut sadan markan seteliä, on aivan väärä käsitys ... Järjestys palautetaan luonnollisesti taas pian (socialistisen mallin mukaan), mutta missä tilassa lieneekään maa! On lukemattomia määriä raajarikkoja, leskiä ja orpoja; julkiset ja yksityiset pankit ovat silloin ryöstetyt, rautatiet, sähkösanomatoimistot,

tiet, sillat, palatsit, tehtaot ja muistomerkit, kaikki on hävitetty, eikä valtakunta, eivät yksityiset valtiot, eivätkä kunnat kykenisi hankkimaan niitä miljoonia, jotka vaadittaisiin, jotta voitaisiin asettaa kuntoon edes osakaan siitä, mitä on turmeltu. On melkein uskomatonta, ettei tehdä mitään vaaran torjumiseksi. Hyväntekeväisyys ei ole se, mitä tarvitaan, vaan lämpimät sydämet, jotka ovat halukkaita osoittamaan alemmille luokille ystävyyttä. Rakkaus, kaikkivoittava rakkaus yksin, voi voittaa paljon hehkuvasta vihasta. Monet mahdollisesti ovat eksyneet niin kauaksi, ettei mikään voi saattaa heitä takaisin, mutta on myös miljoonia, jotka vielä voidaan voittaa lain ja järjestyksen puolelle, jos heidät autettaisiin ihmisarvon vaatimaan tilaan, jos osoitettaisiin heille, ettei heidän, niin kuin nyt on asianlaita, tarvitsisi olla huonommin kuin eläinten, joilla ainakin on ravintoa ja katto päänsä päällä.”

Mutta ottavatko vallassa olijat huomionsa hetken varoitukset ja syvät opetukset? Ei, vaan niin kuin profeetta on sanonut heistä: ”Ei heillä ole tuntoa (tietoa) eikä taitoa (ymmärrystä), pimeydessä he vaeltavat; sentähden kaikki maan perustukset (yhteiskunnan perustukset, tähän saakka voimassa olleet lain ja järjestyksen periaatteet) horjuvat,” ”järkkyvät” — järkkyvät niin, että häviävät. — Ps. 82:5; Hebr. 12:27; Jes. 2:19

Nykyinen Saksan keisari on aivan huoleton isoisänsä mainitsemasta pelosta. Ojentaessaan ruhtinas Bismarkille komean miekan kultaisine tuppineen, hän sanoi:

”Näiden joukkojen silmään edessä annan minä Teidän Korkeudellenne lahjan. En voinut löytää parempaa lahjaa kuin on miekka, saksalaisten paras ase, sen työaseen vertauskuva, jonka takomista, teroittamista ja myös heiluttamista Teidän Korkeutenne isoisäni palveluksessa auttoi — vertauskuva valtakunnan suuresta perustamisajasta, jolloin veri ja rauta olivat saviruukkina, lääkkeenä, joka ei koskaan erehdy ja joka kuninkaitten ja ruhtinasten käsissä hätätilassa voi myös säilyttää isänmaan sisäisen yhteyden, aivan niin kuin sen käyttäminen ulkomailla johti tähän yhteyteen.”

Lontoossa ilmestynyt ”Spectator” lausuu seuraavaa keisarin puheen johdosta:

”Tämä antaa tosiaankin syytä sekä levottomuuteen että kummastukseen. Saksassa on vallalla kaksi selitystä siitä. Toinen on se, että esitys on suunnattu jonkun Saksan valtion vaatimusta vastaan irtautua valtioliitosta, ja toinen se, että se ilmaisi keisarin ja hänen liittolaistensa päätöksen hätätilassa taistella asevoimalla sosialisteja ja anarkisteja vastaan. Kummassakin tapauksessa oli tiedonanto tarpeeton ja hätäinen. Ei kukaan epäile, etteikö Saksan valtakunta, joka tosiaankin perustettiin miekalla Langensalzan luona, samoin kuin myös sodassa Ranskaa vastaan, päättäisi sotilasvoimalla miehittää sen valtion, joka tahtoi tekeytyä itsenäiseksi. Mutta sotilaiden käyttäminen puoluetta kohtaan, vaikkapa sosialistejakin, heidän koettaessaan saada vaikutusvalta äänestyksellä, olisi itse asiassa perustuslain lakkauttamista piiritystilan eduksi. Me arvelemme, ettei keisari tarkoittanut kumpaakaan näistä, mutta hänen sanansa osoittavat, että hän on ajatellut asemaa, että hän tuntee sosialistien vastarinnan ja on tullut tähän johtopäätökseen: ’No niin, minulla on vielä miekka, ja se on lääke, joka ei koskaan erehdy.’ Monet kuninkaat ovat tulleet tähän johtopäätökseen ennen häntä, mutta harvat ovat tulleet niin pitkälle, että he ovat katsoneet viisaaksi lausua sen. Se sisältää itsessään uhkauksen, kuinka hyvänsä sitä tahdottaneenkin selittää, ja viisaat hallitsijat eivät uhkaa, ennen kuin toimimisen hetki on tullut, vielä vähemmän uhkaavat he asevoimalla lääkkeenä ja päälle päätteeksi sisällisten vaikeuksien lääkkeenä. ’Miekka’ sisäisen pahan ’lääkkeenä, joka ei erehdy!’ Yhtä hyvin voisi kirurgin veitsi olla erehtymätön väline kuumetta vastaan. Ruhtinas Schwartzenburg on vastustamattoman armeijan etunenässä koettanut tätä keinoa suotuisampien olosuhteitten vallitessa, mutta on vuoden pitkän kokemuksen perustuksella tullut siihen johtopäätökseen, jonka hän on lausunut kaikkein viisaimmassa valtiollisessa

sananlaskussa: 'Pistimillä voi tehdä mitä hyvänsä, kun ei vaan asettaudu niiden päälle.' Saksan keisari tekisi hyvin miettiessään sitä. Mitä olisi Rooman keisari voinut sanoa, joka oli ankarampaa kuin että 'miekka on väline, joka ei koskaan erehdy.' Sellaisessa lausunnossa on hirmuvaltiuden siemen, ja jos keisari lausui sen vakavan miettimisen jälkeen, niin ei hänessä ole Saksalle johtajaa, vaan sen laatuinen itsevaltiias hallitsija, jonka uudempi historia näyttää vanhentuneeksi. Voi olla, että keisari pikaisuudessaan puhui puoleksi runollisesti oman persoonansa liioitellun tunteen vaikutuksesta; mutta jos hänen puhettaan on pidettävä ilmoituksena kansalleen, niin voi ainoastaan sanoa: 'Mikä vahinko; mikä kaunis toivo onkaan kadonnut!'

Venäjänsä nykyinen tsaari selitti, että hän pitäisi voimassa yksinvaltiutta yhtä innokkaasti kuin hänen isävainajansakin. Tämä on toinen todistus siitä, ettei tämän suotuisan ajan ja Jumalan sanan vakavia varoituksia oteta varteen. Ja huomaa, miten kansa otti tämän selityksen vastaan, huolimatta kaikista julkisista vapaan sanan sortamisen yrityksistä. Eräs "seura kansan oikeuksien puoltamiseksi" painatti julistuksen, jota levitettiin koko valtakunnassa. Julistuksella oli hallitsijalle osoitetun kirjeen muoto, ja se oli huomattava yksinkertaisen ja voimakkaan kielensä tähden. Moitittuaan ensin hallitsijaa hänen ponnistuksistaan yksinvaltiuden säilyttämiseksi, se selittää:

"Kaikkein pisimmälle menevät pitäjien kokoukset pyysivät ainoastaan rauhaa hallitsijan ja kansan välillä, lausuntovapautta ja lain turvaa mahtavampien omankäden oikeutta vastaan. Hovimiehet ja virkavaltaiset pettivät ja säikäyttivät teitä esityksensä kautta. Yhteiskunta ymmärtää hyvin, että juuri virkavalta, joka kateellisesti vartioi omaa valtaansa, puhui teidän kauttanne. Virkavalta, joka alkaa ministereistä ja loppuu pienimmän kylän poliisikonstaapeliin, vihaa kaikkea yhteiskunnallista tai henkilökohtaista kehitystä ja estää huolellisesti vapaan yhteyden hallitsijan ja hänen kansansa edustajien välillä, paitsi, jos he tulevat juhlapuvussa esittäen onnentoivotuksia ja tuoden lahjoja. Teidän puheenne osoitti, että jokainen yritys esittää mitä suurimmassa alamaisuudessaakin maan huutavia puutteita saa osakseen ainoastaan karkean hylkäämisen. Yhteiskunta odotti teiltä kehoitusta ja apua, mutta sai kuulla ainoastaan huomautuksen teidän kaikkivallastanne, joka teki sen vaikutuksen, että hallitsija olisi täydellisesti vieras kansalleen. Sillä te olette itse tappaneet oman kansansuosionne ja myös eristäytynyt siitä yhteiskunnan osasta, joka pyrkii rauhallisesti eteenpäin. Muutamat riemuitsevat teidän puheestanne, mutta te saatte pian oppia tuntemaan heidän voimattomuutensa. Yhdessä yhteiskunnan osassa on teidän puheenne haavoittanut tunnetta ja aiheuttanut alakuloisuutta, jonka yhteiskunnan parhaat voimat kumminkin pian voittavat. Sen jälkeen jatkamme rauhallista, mutta itsepintaista ja suunniteltua vapaudentaistelua. Toisessa osassa taas teidän sananne kannustavat taistelemaan kaikin keinoin asiain nykyistä uhkaavaa tilaa vastaan. Te olette loihtinut taistelun esille, ennen pitkää sitä jatketaan."

Niin hapuilevat "kristikunnan" kansat suruttomasti eteenpäin pimeydessä, jota kauan on pidetty valoa parempana. Myös vapaudesta niin ylpeä Amerikka, jonka kansoja on siunattu monessa suhteessa niin runsaasti enemmän kuin toisia kansoja, ei tee mitään poikkeusta, ja myös se on saanut monta varoitusta. Huomaa ne melkein profeetalliset sanat, jotka presidentti Abraham Lincoln kirjoitti eräälle ystävälleen Illinoisissa vähää ennen kuin hänet murhattiin:

"Onnitelkaamme, että tuo julma sota on jo lähellä loppuaan. Se on maksanut paljon rahaa ja verta. Amerikan nuorison kukka on vapaasti uhrannut verensä isänmaan alttarilla, jotta kansa saisi elää. Se on ollut vaikea koetusaika tasavallalle. Mutta minä näen läheisessä tulevaisuudessa lähestyvän ratkaisuhetken, joka tekee minut alakuloiseksi ja pelokkaaksi maani parhaasta. Sodan seurauksena on se, että ammattikunnat ovat astuneet valtaan ja vaikutukseen, että parempiosais-

ten keskuudessa tulee turmeluksen aika, ja että maan rahamahti koettaa lujittaa valtaansa käyttämällä edukseen kansan ennakkoluuloja, kunnes kaikki rikkaudet ovat kootut harvojen käsiin. Silloin ei tasavaltaa enää ole. Tuona silmänräpäyksenä tunnen itseni paljon surullisemmaksi maani turvallisuudesta kuin koskaan ennen, edes sodankaan aikana.”

Ja Missourin edustaja Hatch sanoi v. 1896 eräässä puheessaan kongressin edessä rahaja yhteiskuntakysymyksistä seuraavaa:

”Huomatkaa sanani! Jos ei järkähtämätöntä lakia syystä ja seurauksesta ole pyyhitty pois Kaikkivaltiaan lakikirjasta, ja jos ei seisahduta hyvin pian, voidaan odottaa, että kymmenen vuoden kuluessa saadaan todistaa Ranskan vallankumouksen kauhut Amerikassa ja vielä paljon kauheampana uudenaikaisten keksintöjen tähden. Tämä ei ole ainoastaan minun ajatukseni. Mr. Astor, joka muutama aika sitten muutti Englantiin ja tuli Englannin alamaiseksi, näki yhtä selvästi kuin minäkin, mitä on tulossa. Sen tähden hän lähti pakoon ja muutti aikanaan pois, sillä hän tiesi varsin hyvin, että jos tapahtumat kehittyvät, niin kuin ne ovat alkaneet, niin ei se aika voisi olla kaukana, jolloin sen yhteiskuntaluokan ihmiset, joihin hän kuului, hyökkäisivät niin suurin joukoin jokaiseen lähtevään valtamerilaivaan, että oli vaara, että hänet työnnettäisiin laivasillalta mereen.”

Yhdysvaltain laivaston sihteerin, H. R. Herbertin, lausui seuraavaa eräässä puheessa, jonka hän piti Clevelandissa 30 p. huhtikuuta 1896 kokoontuneille liikemiehille:

”Me olemme sen ajan kynnyksellä, jolloin ryhdytään jättiläismäisiin yrityksiin, yrityksiin, jotka uhkaavat työntää pois toiset tavalliset inhimillisen edistymisen välikappaleet. Se, joka on toivorikas, uskokoon, että tämä johtaa ihmissuvun elämänehtojen parantamiseen, että suuret yritykset saavat aikaan halvat hinnat tuotteille ja niiden kuljettamiselle. Jättiläisliikkeitä, joista voi saada kaikkea, mitä haluaa, ja sitä halpaan hintaan, löytyy kaikkialla. Ihmisviisaus näyttää voimatonta tehdäkseen suunnitelman näiden yksinoikeuksien ehkäisemiseksi vahingoittamatta yksityisen vapautta, ja seuraus siitä on, että äärettömät rikkaudet kokoontuvat harvojen käsiin, monien elämisen ehdot huononevat ja tyytymättömyys leviää. Sen tähden on taistelulla pääoman ja työn välillä suurempi merkitys tulevaisuudessa kuin menneisyydessä. Kaukonäköiset miehet ovat ennustaneet, että taistelusta pääoman ja työn välillä syntyy yhteentörmäys, joka koituu turmiolliseksi tasavallan hallitusmuodolle, yhteentörmäys, joka johtaa ensin anarkiaan ja verenvuodatukseen ja sen jälkeen itsevaltiuteen jonkun rohkean henkilön johdolla, jonka onnistuu asevoimalla saada järjestys uudestaan voimaan. Toisinaan esitetään sosialismi nykyisen tilan johdonmukaiseksi lopputulokseksi. Ensimmäiset kokeilut tähän suuntaan, sanotaan, tehdään kaupungeissa. Työnantajat, joilla on käytettävänä rajattomat määrät välikappaleita, ja työntekijät, joiden melkein ainoana apuneuvona on äänioikeus, taistelevat toistensa kanssa, ryhmä ryhmää vastaan, saadakseen haltuunsa kunnallishallituksen. Ennen on amerikkalaista farmaria pidetty voittamattomana vallituksena, joka suojelisi olevia oloja, mutta monen farmarin mielessä on tapahtunut muutos.”

Myös kristikunnan kirkollisia valtoja on varoitettu. Ne ovat saaneet varoituksia niiden rangaistusten kautta, joiden Jumala menneisyydessä antoi kohdata kansaansa, ja myös satunnaisten uskonpuhdistajain kautta. Kumminkin on hyvin harvoja, jotka voivat lukea käsikirjoituksen seinältä (Dan. 5), ja he ovat kykenemättömiä voittamaan kansan virtaa tai edes estämään sitä. Pastori T. De Witt Talmage näytti huomaavan ja ymmärtävän osaksi, sillä hän sanoi eräässä esitelmässä:

”Jos ei Kristuksen seurakunta nouse ja Jumalan palvelijattarena osoita omaavansa rakkautta ja ymmärrystä kansan suurta joukkoa kohtaan, joka taistelee ankaraa taistelua oman ja omaisten-

sa ylläpidon puolesta, niin se jää nykyisessä tilassaan kuolleeksi laitokseksi, ja Kristus menee taas, kuten muinoin, rannalle ja pyytää yksinkertaisia, rehellisiä kalastajia tulemaan apostoleiksi ja julistamaan sitä, mikä on oikein Jumalan ja ihmisten edessä. Aika on tullut, jolloin kaikilla kansanluokilla pitää olla samanlaiset oikeudet olemassaolon taistelussa.”

Ja kumminkaan ei tämä mies, jolla elämänaikanaan oli sellaiset lahjat ja sellainen vaikutus kuin ainoastaan harvoilla, näyttänyt kiirehtivän seuraamaan omaa vakaumustaan kristityn velvollisuuksista vaaran hetkinä.

Varoitukset kuuluvat edelleen, ja velvollisuuden tunne pakottaa monia, mutta oi, kaikki se ei ole miksikään hyödyksi; varoitukset jätetään huomioon ottamatta. Kirkon palvelijoilla on ollut ja on yhä vielä jossain määrin suuri valta, mutta sitä on käytetty väärin ja käytetään yhä vielä itsekkäässä tarkoituksessa, ja kaikki tämä tehdään Kristuksen ja evankeliumin nimessä. Jokainen etsii omalla tahollaan omassa lahkossaan ihmisten ”kunniaa, etumaisia istuimia Synagogissa” ja ”että ihmiset puhuttelevat heitä rabbiksi” eli tohtoriksi ja kunnia-arvoisaksi, niin kuin nimet nyt kuuluvat, sekä omaa voittoaan ”omasta piiristänsä” (lahkostansa). (Joh. 5:44; Matt. 23:6-12; Jes. 56:11) ”Mutta ihmispelko panee paulan.” Se on estänyt muutamia Jumalan totisiakin palvelijoita olemasta uskollisia, kun taas monella alipaimenella ei ilmeisesti ole koskaan ollutkaan muuta mielenkiintoa Herran laumaan kuin saada lauman villa.

Tunnustamme ilolla, että monta sivistynyttä, korkeassa asemassa olevaa ja hurskasta miestä on ollut ja vieläkin on papiston keskuudessa kaikissa nimiseurakunnan eri lahkossa, joissa koko aikakauden aikana on ollut sekä vehnää että lustetta. (Matt. 13:30) Kumminkin täytyy meidän myöntää, että monet, jotka ovat raivanneet itselleen tien puhujalavalle ja kuulijapenkkeihin, kuuluvat lusteluokkaan. Ihmisten arvonanto ja monet siihen yhdistetyt aineelliset edut, joita tarjottiin lahjakkaille nuorille miehille, jotka halusivat ryhtyä papin virkaan, ovat olleet varmana syynä sellaiseen suhteeseen. Sillä paikka kirkon palveluksessa on kaikkein helpoimmin ja nopeimmin vienyt maineeseen ja mukavuuteen sekä usein rikkauteen.

Tämä on syynä siihen, että niin monet, joita Raamattu kutsuu ”palkkalaisiksi” (Jes. 56:11; Hes. 34:2-16; Joh. 10:11-14), ovat tulleet hengellisiksi opettajiksi ja johtajiksi. Mutta niiden edesvastuu, jotka ovat ottaneet julistaakseen evankeliumia Kristuksen nimessä, on hyvin suuri. Kansan edessä ovat he Kristuksen edustajia, hänen henkensä ilmaisijoita ja hänen totuutensa selittäjiä. Ja luokkana katsoen on heillä ollut parempi tilaisuus kuin muilla oppia tuntemaan totuus. Mutta oi, suuri enemmistö heistä ei nähtävästikään ole ymmärtänyt käyttää hyväkseen etujaan! Sen tähden ovat he tänä päivänä ”sokeita sokeain taluttajia” ja joutuvat seurakuntineen epäilyksen kuoppaan. He ovat kätkeneet totuuden, koska sitä ei mielellään kuunnella ja julistaneet eksytystä, josta pidetään vieläpä ”uskovaistenkin” kesken, sekä esittäneet ihmisten oppeja, koska heidät maksusta on asetettu siihen. Käytöksellään ja toisinaan myös sanoilla he ovat julistaneet kansalle: ”Uskokaa siihen, mitä me julistamme valtuudellamme,” sen sijaan että kehottaisivat heitä ”koettelemaan kaikkea” apostolien ja profeettain henkeytettyjen sanojen mukaisesti ja ”pitämään” ainoastaan ”sen, mikä hyvää on.” Vuosisatojen aikana kätki katolilainen papisto Jumalan sanan sisällyksen, sen kautta että se esti kääntämästä Raamattua eläville kielille. Papit nimittäin pelkäsivät, että kansa tutkisi Raamattua ja huomaisi siten heidän

väitteittensä paikkansa pitämättömyyden. Aikojen kuluessa nousi kumminkin heidän keskuudestaan muutamia uskonpuhdistajia, jotka pelastivat Raamatun unohduksista ja panivat sen kansan käsiin. Sen seurauksena oli suuri vastustusliike Rooman kirkon vääriä oppeja ja väärinkäyttöjä kohtaan. Mutta ennen pitkää turmeltui myös protestanttilaisuus, ja sen papit sepittelivät uskontunnustuksia, joita he opettivat kansan uskomaan otteina Raamatun opeista ja mitä suurimerkityksellisimpinä. Niin ovat he kastaneet lapsia ja opettaneet heille kristinoppia ennen kuin he vielä saattoivat ajatellakaan. Kehittyneemmät he ovat tuudittaneet uneen antaessaan heidän ymmärtää, että varmintä kaikissa uskonnollisissa asioissa olisi jättää kaikki opinkysymykset ja seurata heidän johtoaan, että heillä, papeilla, yksin oli tarpeellinen sivistys ymmärtääkseen Jumalan totuutta, ja että heitä sen tähden oli pidettävä pätevinä kaikissa sellaisissa kysymyksissä ilman vetoamista Jumalan sanaan. Ja sitä, joka on uskaltanut epäillä näiden vaatimusten oikeaperäisyyttä ja olla toista mieltä, sitä on pidetty kerettiläisenä ja harhahenkisenä. Oppineemmat ja etevimmät jumaluusoppineet ovat kirjoittaneet paksuja kirjoja niin kutsumastaan järjestelmällisestä jumaluusopista, mutta tämä kaikki on juutalaisten Talmudin tavoin suureksi osaksi ollut omiaan syrjäyttämään Jumalan sanan ja korvaamaan sen ihmissäännöillä. (Matt. 15:6; Jes. 29:13) Toiset ovat vastaanottaneet arvossa pidettyjä ja tuottavia professorinvirkoja jumaluusopin seminaareissa, jotka näennäisesti ovat perustetut kasvattamaan nuoria miehiä evankeliumin palvelukseen, mutta jotka itse asiassa opettavat heidän eri koulujensa nk. järjestelmällistä jumaluusoppia, kahlehtivat vapaan ajatuksen ja estävät sellaista vakavaa ja nöyrää Raamatun tutkimista, jonka tarkoituksena on yksinkertainen usko sen oppeihin ihmisten perimätiedoista välittämättä. Niin on ”papisto” sukupolvi sukupolven jälkeen vaeltanut perityn eksytyksen tallatusta vaossa, ja ainoastaan satunnaisesti on joku ollut kylliksi hereillä ja uskollinen voidakseen huomata eksytyksen ja huutaakseen parannusta. On ollut paljon mukavampaa seurata virran mukana, erittäinkin, kun suuret miehet kävivät etunenässä.

Siten on papiston valtaa ja etuja kokonaisuudessaan käytetty väärin, vaikkakin sen riveissä on ollut ja yhä vielä on muutamia totisia, uskollisia sieluja, jotka todellakin uskoivat tekevänsä Jumalalle palveluksen kannattamalla vääriä järjestelmiä, joihin heidät oli johdettu, ja joiden eksytysten kautta he myös suureksi osaksi ovat olleet sokaistuja.

Ylpeät ja omaansa etsivät papiston keskuudessa katsovat epäilemättä nämä huomaukset loukkaaviksi, mutta nöyrät pitävät varmastikin tätä oikeaa esitystä arvossa, tunnustavat totuuden ja päättävät vaeltaa Jumalan valossa, sellaisena kuin se loistaa hänen sanastaan, välittämättä ihmisten perimätiedoista, ja he tulevat siunatuiksi sen kautta. Meitä ilahduttaa sanoa, että me olemme tähän mennessä saaneet elonkorjuussa oppia tuntemaan muutamia harvoja saarnaajia, jotka, kun nykyinen totuus selvisi heille, jättivät eksytyksen ja pyrkivät palvelemaan totuutta. Mutta oi, suurin osa papistosta ei kuulu nöyriin, ja taas saamme tuntea voiman Mestarin sanoissa: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!” olkoonpa tämä tavara sitten maineessa, opissa, rahassa tai vaikkapa vaan tavallisessa hyvinvoinnissa.

Yleisen kansan ei pidä sen tähden hämmästyä siitä, että kristikunnan uskonnon opettajat kokonaisuuteen katsoen ovat sokeita tämän elonkorjuun erikoisille totuuksille, aivan niin kuin tunnustetut opettajat juutalaiskaudenkin lopussa olivat sokeita ja vastusti-

vat silloisen elonkorjuun erityisiä totuuksia. Heidän sokeutensa on palkka siitä, että he ovat käyttäneet väärin kykyjä ja tilaisuuksia. Valoa ja totuutta ei voida niin ollen odottaa tältä taholta. On hyvin paljon merkitsevää, että uskonnolliset johtajat juutalaiskauden lopussa esittivät kansalle tämän kysymyksen: ”Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista?” (Joh. 7:48) Ne, jotka silloin sokeasti seurasivat johtajiaan, kadottivat etuoikeutensa uuden talouden siunauksiin. Niin käy myös näinä evankeliumikauden viimeisinä päivinä: Ne, jotka sokeasti seuraavat pappien johdatusta, joutuvat heidän kanssaan harhateille, ja ainoastaan ne, jotka uskollisesti vaeltavat Jumalan kanssa, joilla on hänen henkensä ja nöyrä usko hänen kalliin sanansa kaikkiin todistuksiin, voivat huomata eksytyksen, ”lusteen”, joka niin kauan on ollut totuudella sekoitettuna, ja rohkeasti pysyä kiinni evankeliumin uskossa ja olla sydämessään uskolliset Jumalalle, kun kansanjoukot kulkevat virran mukana uskottomuutta kohden sen eri muodoissa, uskoen kehitysoppiin, korkeaan kritiikkiin, kristilliseen tieteeseen, spiritismiin tai muihin oppeihin, jotka kieltävät suuren Golgatan uhrin välttämättömyyden ja ansion. Mutta ne, jotka jaksavat seisoa tänä ”pahana päivänä” (Ef. 6:13), osoittavat sen kautta kristillisen luonteensa arvon. Sillä virran voima tulee niin vahvaksi heitä vastaan, että ainoastaan tosi uskollisuus Jumalaa kohtaan, into, rohkeus ja mielenlujuus voi kestää loppuun saakka. Nouseva epäuskon aalto vie varmaankin pois kaikki muut. On kirjoitettu: ”Tuhat kaatuu sivullasi, ja kymmenen tuhatta oikealla kädelläsi, mutta se ei lähesty sinua, koska sinä olet sanonut: Herra on minun turvani, ja sinä olet tehnyt Ylimmäisen suojaksesi ... Joka asuu Korkeimman (vihkiytymisen ja yhteyden) kätöksessä, hän pysyy Kaikkivaltiaan varjossa ... Hän peittää sinut sulillansa, ja sinä pakenet hänen siipiensä alle; hänen totuutensa on kilpesi ja suojaksesi.” — Ps. 91 engl. käänn.

Kristitty ei voi välttää henkilökohtaista edesvastuutaan ja panna sitä pastorien, opettajien, neuvoskuntain tai uskontunnustusten asiaksi. Sillä meidät tuomitaan Jumalan omien sanojen mukaan (Joh. 12:48-50; Ilm. 20:12) eikä kanssaihmistemme mielipiteitten eikä käskyjen mukaan, kuinka lahjakkaita ja korkealle korotettuja he sitten lienevätkin. Sen tähden pitäisi kaikkien olla jalojen berealaisten kaltaisia, jotka ”tutkivat joka päivä Raamattuita” nähdäkseen oliko se, mitä heille opetettiin, totta. (Apt. 17:11) Velvollisuutemme kristittyinä on se, että jokainen koettelee kaiken, minkä ottaa vastaan, ja pitää sen, mikä on hyvä. (1 Tess. 5:21) ”Lakiin ja todistukseen! Elleivät he puhu tämän sanan mukaan, niin se johtuu siitä, ettei heissä ole valoa.” — Jes. 8:20, engl. käänn.

Sama periaate voidaan sovittaa sekä aineellisiin että henkisiin asioihin. Nyt, kun eri valtiolaivat menevät perikatoaan kohti, voivat ne, jotka näkevät tyrskyt etäältä, ainakin tarttua nykyisiin tilaisuuksiin järjestääkseen viisaasti omat olosuhteensa tuota välttämättömyyden ratkaisukohtaa varten, vaikka he eivät voikaan muuttaa tapahtumien yleistä kulkua. He voivat asettaa pelastusveneet ja pelastusvyöt kuntoon, niin että, kun valtiolaiva hukkuu anarkian kiehuvaan meressä, he voivat pitää päänsä veden yläpuolella ja löytää pakopaikan. Toisin sanoen, puhumatta periaatteista, on meidän päivinämme kumminkin viisasta toimia oikein, jalomielisesti ja ystävällisesti kaikkia ihmisiä kohtaan katsomatta heidän elämänsuhteihinsa. Sillä suuri hätä nousee kiukustuneiden kansain vihasta, valistuneiden joukkojen tyytymättömyydestä ja suuttumuksesta parempiosaisia, hallitsevia luokkia kohtaan. Tyytymättömyyden syitä pohditaan nykyään laajalti, ja nyt, ennen kuin vihan

myrsky puhkeaa, on yksityisen aika tehdä periaatteensa tunnetuksi, ei ainoastaan sanojen kautta, vaan myös käytöksensä kautta kaikissa suhteissa lähimmäisiinsä. Nyt on aika tutkia tuota kultaista sääntöä ja elää sen mukaan; oppia rakastamaan lähimmäistään niin kuin itseään ja menetellä sen mukaan. Jos ihmiset olisivat kyllin viisaita ajatellakseen, minkä hyvin läheisessä tulevaisuudessa täytyy tulla asiain nykyisen kulun lopputulokseksi, niin he tekisivät näin jo pelkästä viisaasta laskelmasta, vaikkakaan eivät periaatteesta.

On nimittäin järkevää otaksua, että keskellä tulevan hädän hurjaa hämmennystä otetaan huomioon ne, jotka ovat osoittautuneet olevansa oikeudenmukaisia, jalomielisiä ja ystävällisiä, kun sitä vastoin erityinen viha kohtaa niitä, jotka ovat harjoittaneet sortoa ja puolustaneet sitä. Niin oli Ranskan vallankumouksenkin julmuuksien keskellä, ja että se taas toistuu, siihen viittaa seuraava Herran sanan neuvo: ”Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä, kukaties te tulette varjelluiksi Herran vihan päivänä.” (Sef. 2:3) Ja taas: ”Vältä pahaa ja tee hyvää, etsi rauhaa ja tavoittele sitä! Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita, ja hänen korvansa heidän huutoansa. Mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan, hävittääksensä maasta heidän muistonsa.” (Ps. 34:15-17) Nämä viisaat varoitussanat kuuluvat maailmalle ylimalkaan. Pyhät, ”pieni lauma”, ”voittajat” on luvattu katsoa arvollisiksi pelastumaan kaikesta tästä, mikä kohtaa maailmaa. — Luuk. 21:36

Pakanakansain yhteys kristikunnan kanssa ja suuri hädän aika

Kun Herran vihan hehku ensisijassa kohtaa kristikunnan kansoja, koska ne ovat rikkoneet paljoa valoa ja erityisiä etuja vastaan, niin Raamattu osoittaa kumminkin selvästi, etteivät myöskään pakanakansat ole olleet ilman edesvastuuta eivätkä sen tähden jää rankaisematta. Monen sukupolven aikana ja läpi vuosisatojen on niillä ollut mielihyvänsä väärydessä. Niiden isät unohtivat Jumalan menneinä aikakausina, koska he eivät tahtoneet pitää muistissaan hänen vanhurskasta hallitustaan; he rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa ja seurasivat tahallisesti omaa tyhmyyttään. Ja heidän jälkeläisensä ovat alituisesti rientäneet samaa alaspäin vievää tietä aina tähän päivään saakka. Apostoli Paavali ilmoittaa meille Room. 1:18-32 hyvin selvästi, mitä Jumala ajattelee näiden kansojen vastuunalaisuudesta. Siellä luemme:

”Jumalan viha ilmenee taivaasta kohdatakseen kaikkea jumalattomuutta ja vääryyttä, mitä ihmiset harjoittavat, ne, jotka pidättävät totuuden väärydessä, sentähden että se, mikä Jumalasta on tiedettävissä, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissaan tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävänä, niin etteivät (kun heillä on luonnon valo, se on: luonnon todistus Jumalan olemassaolosta, vallasta ja hyvyydestä, ja omantunnon valo, joka ilmaisee, mikä on oikein tai väärin) he voi sanoa itseänsä syyttömiksi (kun he antautuvat pahalle tielleen), sentähden että he, vaikka ovat tunteneet Jumalan (ainakin osaksi), eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat käyneet ajatuksiltaan turhanpäiväisiksi, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt (sellaisen elämän luonnollisena seurauksena). Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmistyneet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevain kuvan kaltaiseksi. Sentähden Jumala on heidät hylännyt heidän sydämensä

himoissa saastaisuuteen, niin että he keskenään (engl. käänn.) häpäisevät omat ruumiinsa. Sellaisina he ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua, sivuuttaen Luojan, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen.

”Sentähden Jumala on hylännyt heidät häpeällisten intohimojen valtaan (se on, Jumala ei koettanut saattaa heitä takaisin, vaan jätti heidät kulkemaan pahaan tietään ja kokemuksen kautta maistamaan sen katkeria hedelmiä)... Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää Jumalaa tietoisuudessaan, niin Jumala hylkäsi heidät turmeltuneen mielen valtaan, tekemään sitä, mikä ei sovi; he ovat täynnänsä kaikkea vääryyttä, pahuutta, ahneutta, häijyyttä, täynnä kateutta, murhaa, riitaa, petosta, pahanilkisyyttä; korvankuiskuttelijoita, panettelijoita, Jumalan inhoamia, väkivaltaisia, ylpeitä, kerskailijoita, pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, tyhmiä, sanansasyöjiä, rakkaudettomia, armottomia; jotka, vaikka tuntevat Jumalan vanhurskauden säädökset ja tietävät, että ne, jotka tuommoisia tekevät, ovat kuoleman ansainneet, eivät ainoastaan tee samoin, vaan ilmaisevat mieltymyksensäkin niille, jotka noin tekevät.”

Niin kuin tässä on osoitettu, ovat pakanakansat kauan sitten tukahduttaneet sen, mikä maailman varhaisina aikakausina oli tunnettu totuutena Jumalasta ja hänen vanhurskaudestaan, sekä pitäneet pimeyttä valoa parempana, koska niiden teot olivat pahoja. Ja pahojen ja turhien mielikuvituksiensa perustuksella keksivät ne vääriä uskontoja, jotka hyväksyivät niiden pahat tiet oikeiksi. Ja kun jälkeen tulevaiset sukupolvet ovat hyväksyneet esi-isiensä pahan tien hyväksymällä heidän oppinsa ja vaeltamalla heidän jäljissään, ovat he ottaneet itselleen heidän kokoontuneet rikoksensa ja kirouksensa, ja näin he ovat tehneet saman periaatteen perusteella, jolla kristikunnan nykyiset kansatkin ottavat itselleen edellisten sukupolvien velvollisuudet. Huolimatta kaikesta tästä eivät pakanakansat kumminkaan ole kokonaan jääneet joutumatta sen tosiasian vaikutuksen alaiseksi, että suuri valo on tullut maailmaan Jeesuksen Kristuksen kautta. Jopa, ennen kuin Kristus tulikaan, Israelin ihmeellinen Jumala oli tunnettu monen pakanakansan keskuudessa menettelynsä kautta tätä kansaa kohtaan, ja läpi evankeliumikauden ovat Jumalan pyhät levittäneet iloista sanomaa laajalti.

Siellä ja täällä ovat muutamat harvat yksilöt ottaneet varteen totuuden, mutta kansat sellaisinaan ovat ylimalkaan jättäneet sen huomioon ottamatta ja vaeltaneet edelleen pimeydessä. Sen tähden on Herra ”vihainen kaikille kansoille.” (Jes. 34:2) Pakanakansat, joilta puuttuu evankeliumi ja sen edut, tuomitaan arvottomiksi hallitsemaan edelleen, kun taas niin kutsutut kristikansat, jotka ovat nauttineet evankeliumin valoa ja etuja, mutta jotka eivät ole vaeltaneet sen arvoisesti, tuomitaan myös sen totuuden ja vanhurskauden mittapuun mukaan arvottomiksi hallitsemaan edelleen.

Siten on jokainen suu tukittu, ja koko maailma on rikollinen Jumalan edessä. Kaikkien kansojen joukossa ”ei ole ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyyni käyneet kelvottomiksi; ei ole ketään, joka tekee, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.”

Jumalan oikeus siinä, että hän rankaisee kaikkia kansoja, on ilmeinen. Ja kun pakanakansat saavat osakseen oikeudenmukaisen koston teoistaan, niin ei meidän tule unohtaa kristikunnan suurempaa edesvastuuta. Sillä jos juutalaisilla oli kaikin tavoin etuuksia

pakanain edellä, ennen kaikkea siinä, että Jumalan lausunnot ovat uskotut heille (Room. 3:1,2), niin mitä silloin sanomme kristikunnan kansoista, joilla on vielä suuremmat sekä lain että evankeliumin edut? Kumminkin on totta kristikunnasta tänä päivänä, niin kuin oli Juudan kansastakin, että heidän tähtensä pilkataan Jumalan nimeä pakanain keskuudessa. (Room. 2:24) Muistakaamme esim., että ”kristityt” kansat ahnehtiessaan kultaa ovat pakottaneet pakanakansat ooppiumin ja väkijuomien kauppaan. Luotettava todistaja, joka puhuu henkilökohtaisesta kokemuksesta, kirjoitti joku aika sitten New Yorkin ”Voice'ssa” seuraavaa:

”Kongosta ja Afrikan länsirannasta tekemieni huomioitten mukaan sekä monen lähetyssaarnaajan ja muidenkin ilmoitusten mukaan aiheuttaa juoppous suurempaa vahinkoa alkuasukasten keskuudessa kuin orjakauppa on koskaan aiheuttanut. Se tempaa pois kansan ja tekee kylät autoiksi, mutta se ei ainoastaan surmaa tuhansia, vaan turmelee ja saattaa perikatoon koko sukuja sekä ruumiiseen että sieluun nähden, niin että heidän jälkeläisistään tulee suvustaan turmeltuneita olentoja, joissa on vanhempiensa turmeltuneen tilan leima ... Kaikki työntekijät saavat päivittäin puolipäivän aikaan suuren määrän rommia, ja jokaisen täytyy joka lauantai-ilta ottaa vastaan ainakin kaksi pulloa paloviinaa maksuksi työstään. Ja monissa tehtaissa pakotetaan heidät, kun heidän 1-3 vuotta pitkä palvelusaikansa loppuu, viemään tynnyri rommia tai paloviinaa mukanaan kotiin. Maassa syntyneitä kauppiaita pakotetaan ottamaan paloviinaa vastineeksi kotoisista tuotteistaan, silloinkin kun he tekevät vastaväitteitä; ja kun he eivät saa oikeutta, he tyhjentävät paloviinan jokeen. Sanotaan yleisesti: Mustien täytyy tyytyä rommiin, me emme voi saada kylliksi rahoja tyydyttääksemme liikettä myymällä ainoastaan suolaa tai kangasta heille. Kaupungit tarjoavat juoppouden tähden joka sunnuntai kauhistuttavan näyn. On kylä, joissa kaikki miehet, naiset ja lapset ovat aivan juovuksissa, ja siten tulee loppu jumalanpalveluksista, joita ennen on pidetty. Ruhtinaat sanovat surulla lähetyssaarnaajille: Miksette te Jumalan miehet tulleet ennen juoppoutta? Nyt se on ottanut pois kansani ymmärryksen ja paaduttanut heidän sydämensä; he eivät ymmärrä mitään eivätkä välitä mistään hyvästä.”

Sanotaan myös, että pakanat pitävät Raamattua arvossa ja sanovat kristityille: ”Teidän tekonne eivät ole sopusoinnussa tämän pyhän kirjan oppien kanssa.” Erään bramiinin sanotaan kirjoittaneenkin eräälle lähetyssaarnaajalle: ”Me olemme tarkkailleet teitä. Te ette ole niin hyvä kuin teidän kirjanne. Jos teidän kansanne käytös olisi yhtä hyvä kuin teidän kirjanne, te saisitte Intian valtaanne viidessä vuodessa.” — Katso Hes. 22:4

Jos Niiniven asukkaat ja Saaban kuningatar esiintyvät tuomiolla sitä Israelin sukua vastaan, jolle Herra puhui (Matt. 12:41,42), niin silloin esiintyy Israel ja kaikki edelliset sukupolvet sekä kaikki pakanat oikeudella tätä kristikunnan sukupolvea vastaan, sillä missä paljon on annettu, siellä myös paljon vaaditaan. (Luuk. 12:48) Mutta jättäen huomioon ottamatta koston siveellisen puolen tässä asiassa me huomaamme, että itse asian luontoon kuuluu, että pakanakansojen täytyy kärsiä kristikunnan, Babylonin kukistumisessa, Jumalan sanan vaikutuksen kautta ovat nk. kristikansat edistyneet suuresti joka suuntaan. Rikkaudessa, mukavuudessa, ymmärryksen kehityksessä, koulusivistyksessä, kunnallisessa hallinnossa, tieteessä, taiteessa, käsitöissä, kaupassa ja kaikissa inhimillisen teollisuuden haaroissa ovat ne sen tähden paljon pakanakansojen edellä, jotka eivät ole olleet niin Jumalan sanan sivistävän vaikutuksen suosimia. Nämä ovat sen sijaan alituisesti rappeutuneet, niin että niistä voi nyt nähdä ainoastaan muinaisen kukoistuksensa hylyn. Katso esim. Kreikkaa, joka kerran oli maailman sivistyksen ja rikkauden

pesäpaikka, sekä Egyptiä, jossa kerran oli koko maan etevin kansa. Molempien ihanuus on nyt kadonnut.

Seurauksena pakanakansojen rappeutumisesta ja kristittyjen kansojen kukoistuksesta ovat edelliset enemmän tai vähemmän velkaa jälkimmäisille monista eduista niin kuin kaupasta, maailman kulkuneuvoista ja sitä seuraavasta ajatusten ja käsitysten jne. levenemisestä. Niin on myös viimeisten vuosien edistyminen kietonut kaikki kansat yhteisiin eri harrastuksiin, joita ei voida vakavasti järkyttää yhden tai useamman kansan keskuudessa, ilman että sen pian täytyy koskea kaikkia. Sen tähden, kun Babylon, kristikunta, äkkiä hukkuu, kohtaavat sen seuraukset ankarasti kaikkia kansoja, jotka ovat enemmän tai vähemmän riippuvaisia siitä. Vertauskuvallisella kielellä sanotaan niiden sen tähden kovasti itkevän suuren Babylonin kaupungin kukistumista. (Ilm. 18:9-19) Mutta pakanakansat eivät saa kärsiä ainoastaan Babylonin lankeemuksen tähden, sillä yhteiskunnallisen ja valtiollisen liikkeen kuohuvat aallot leviävät nopeasti ja nielevät kaikki kansat. Ja siten lakaistaan koko maa turmeluksen luudalla, ja ihmisten ylpeys tulee tyhjäksi. Sillä on kirjoitettu: ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.” (Room. 12:19; 5 Moos. 32:35) Ja Herran tuomio sekä pakanoista että kristikunnasta tapahtuu mitä tarkimman oikeuden mukaan.